

[Kent Kirk]

statsgæld, som vi har i dag, og så kunne den nuværende regering have holdt skattetrykket nede på 41,3 pct. i stedet for de 51,9 pct., som skattetrykket ventes på at blive i år.

Det sætter tingene i et helt andet perspektiv, et perspektiv, som man må inddrage, når debatten falder på stigningen i skattetrykket. Det er ikke en dårlig undskyldning, men en kendsgerning, at vi i dag slider med fortidens synder i form af renterne på statsgælden.

Der er nu balance i statens regnskab, ja, de sidste to år, i 1986 og i 1987, har vi tilsammen haft et statsfinansielt overskud på 11,8 mia. kr., og det er da ganske flot. Men der skal store overskud til for at slide af på den indenlandske statsgæld. Den er i dag på ca. 350 mia. kr.

Den store interesse for skattetrykket skyldes vel ikke mindst, at ændringerne i skattetrykket tages som udtryk for ændringer i den enkelte families forbrugsmuligheder, men sådan er det jo ikke. En stor del af statens stigende indtægter påvirker ikke umiddelbart den almindelige families forbrugsmuligheder, idet meget af skatterne kommer ind via selskabsskatter, realrenteafgifter, kulbrinteskatter osv. osv. Stigningen i personbeskatningen eller familiernes skattetryk har været noget mere behersket end stigningen i det samlede skattetryk, men der er en række skatter, som lagt oven i hinanden sammen med personbeskatningen kan være og kan virke demotiverende for den enkelte skatteyder.

Derfor er det vigtigt, at vi kigger på sammenhængen. Derfor er det vigtigt, at vi bl.a. kigger på formuebeskatningen. Det er jo ikke hensigtsmæssigt, hvis folk skal skilles for at slippe for en del af skattetrykket. Det er også vigtigt, at vi kigger på de problemer, der er i forbindelse med generationsskifte og lignende, og det arbejde er jo sat i gang her i Folketinget.

Vi vil gøre, hvad der står i vor magt for at få skatterne sænket, men som sagt forudsætter det stigende privat opsparing og en klippefast vilje til at begrænse de offentlige udgifter.

Fra regeringens side bliver der lagt op til en meget stram offentlig udgiftspolitik i forbindelse med finansloven for 1989, og i Det Konservative Folkeparti er der vilje til at gennemføre besparelser og forbedre opsparingsklimaet her i landet. Spørgsmålet er så, om den samme vilje er til stede blandt et flertal her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det er da rigtigt, som hr. Kent Kirk siger, at Fremskridtspartiet har foreslået en forhøjelse af folkepensionen, men derimod er det helt forkert, når hr. Kent Kirk samtidig antyder, at Fremskridtspartiet dermed skulle foreslå, at de offentlige udgifter skal forøges. Hvis hr. Kent Kirk har læst Fremskridtspartiets forslag, vil han have lagt mærke til, at i bemærkningerne er der gjort temmelig meget ud af, at der skal skaffes dækning for disse penge. Så derfor er det forkert.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på, hvor vi mener der kan spares, for der findes jo i tusindvis af områder. Vi mener f.eks., at det vil være langt, langt bedre at give vore folkepensionister en rimelig folkepension frem for at sende 6 mia. kr. til tvivlsomme ulandsprojekter, og ligesådan synes vi, det vil være mere rimeligt, at folkepensionisterne får en anstændig pension, frem for at de, der sidder ovre i Det Kgl. Teater, skal have 800 kr. i tilskud pr. billet. Der er masser af muligheder for at få de offentlige udgifter ned.

Så vil jeg godt slutte med at sige, at jeg synes, det var en vældig pæn tale, hr. Kent Kirk holdt, men hvad der ligesom savnedes, var noget fremtidigt. Hvad vil regeringen og hvad vil Det Konservative Folkeparti med næste års finanslov? Det er jo i realiteten den, det drejer sig om, ikke hvad der er sket de foregående år.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Vi kender jo Fremskridtspartiets og hr. Dohrmanns meget lette argumenter for, hvor der kan findes besparelser. Det, der var min pointe, var, at ud af de samlede offentlige udgifter er 51 pct. i dag overførselsindkomster, og dem er Fremskridtspartiet parat til at øge yderligere.

Det er klart, at hvis man lægger det hele over på overførselsindkomster, er der intet til, at den statslige sektor, administrationen, kan komme til at fungere.

Jeg vil også gerne sige til hr. Dohrmann, at den moderniseringsplan, der er gennemført i den offentlige sektor i statsligt regi, jo har medført et mindre personaleforbrug, idet personaleforbruget fra 1985 til 1987 er faldet med ca.